

vinder den anden ogsaa. Jeg skal blot som Exempel nævne, at for 10 Aar siden udgjorde Bygningsafgiften 1,700,000 Kr., nu udgjør den 2,337,000 Kr., den er altsaa steget med over 600,000 Kr. Paa samme Tid staar Hartkornafgiften ganske fast, den forhøies ikke. Jeg skal som sagt ikke ligefrem anstille nogen Sammenligning, jeg henstiller det kun. Det vilde have en anden Følge, som for mig ikke vilde være uden Betydning, idet vi da vilde komme til en heldig Ordning af Bygningsafgiften paa Landet; thi den trykker utvivlsomt paa en høist urimelig Maade netop paa mange Smaafolk, idet en Mand, naar han blot ikke lever af Landbrug, men f. Ex. blot har et lille Haandværk, skal betale Bygningsafgift paa Landet. Det vilde kunne lede til en lettere Ordning af Forholdet mellem Land og Kjøbstad paa mange Steder ogsaa overensstemmende med Landboernes Ønsker.

Jeg vil nævne en anden Ting, som ligeledes tidt har været paa Tale, det er Indkvarteringsafgiften. Den hviler nu udelukkende paa Kjøbstæderne. Det var ret naturligt i gamle Dage, da Kjøbstæderne vare frie for Værnepligt og Landboerne vare værnepligtige, at saa Kjøbstæderne havde Indkvarteringsbyrden, men efter at Kjøbstadbefolkningen er bleven lige saa værnepligtig som Landbobefolkningen, er der ingen Mening i, at denne Byrde skal hvile udelukkende paa Kjøbstæderne. At det leder til uheldige Forhold, som ere vanskelige at ordne, kunne vi se paa selve den Finantslov, her foreligger. Jeg kunde naturligvis nævne flere andre Ting, men jeg vil ikke trække mine Bemærkninger for længe ud. Ellers vilde jeg nævne Noget, jeg endnu ikke har hørt omtale, og som det maaske kunde være værdt at overveie. Det stulde angaa Lærerstanden. Jeg kunde være meget tilbøjelig til at gaa i den Retning, at Staten overtog Ansættelsen og Lønningen af Almneffolelærerne, men nu har den ærede Kultusminister jo forelagt et Lovforslag om dette Emne, saa at det er naturligt, at vi, naar vi komme til at forhandle derom, ogsaa kunne tale om den Ting. — Jeg kunde endnu ønske at nævne Noget, som forholdsvis er en Bagatel, men som ganske vist interesserer Mange, nemlig Livsforsikringsanstaltens Overskud. Det staar ikke ligefrem i Forbindelse med Finantsloven, men Livsforsikringsanstalten er, som bekendt, garanteret af Staten, og dens Kapital tilhører Staten, saa at den derfor godt kan bringes i Forbindelse med Finantsloven. Denne Anstalt har, som de Herrer vide, et meget betydeligt

Overskud. Jeg hører ikke til dem, der mene, at det derfor er en Selvfølge, at man skal nedsætte Præmierne, thi der bør altid være sat saadanne Præmier, at der fuldt ud kan være Dækning, men hvad jeg maatte ønske, er en Overveelse af, om ikke de, der oppebærer Livrenter eller Pensioner, i deres Levetid kunde faae lidt Godt af det altfor store Overskud. Vi, som give Bidrag til dette, ville vist gjerne se, at de, der oppebærer Livrenter eller Pensioner, kunde faae et lille Tilskud dertil, hvad der for dem i Virkeligheden vil have stor Betydning, og det vil ikke være ubilligt, fordi Pengene have tabt saa overordentlig Meget i Værdi, siden de gjorde deres Indbetalinger, at det kun vilde være et naturligt Bederlag, at man nu gav dem lidt Mere for de Penge, de i sin Tid have betalt, for at de derved kunne tilnærmelsesvis faae, hvad de oprindeligt have tænkt sig at skulle have.

Jeg vil begrænsje mine Udtalelser om Enkeltheder, uagtet det foreliggende Finantslovsforslag, ogsaa som det er forelagt af Regjeringen, kunde give Anledning til en Mængde Bemærkninger, men jeg kan dog ikke undlade at udtale mig om Jernbanerne. Et Budget for Jernbanerne foreligger ikke, men Jernbanevæsenet staar dog paa Finantsloven. Jeg vilde derom gjøre nogle Indstillinger til den ærede Indenrigsminister, jeg veed ikke, om den ærede Minister er kommen til Stede. (Formanden: Jo, Indenrigsministeren er kommen til Stede.) Man vil da maaske ikke tage mig ilde op, at jeg kommer med nogle Bemærkninger om Jernbanevæsenet, der til Dels ere foranledigede ved, at Landskingsudvalg have i tidligere Betænkninger henledt Indenrigsministerens Opmærksomhed paa flere Ting, som man kunde ønske gennemførte. At det ikke er sket, kan selvfølgelig ikke lægges den ærede nuværende Indenrigsminister til Last, da han kun har været Minister i saa kort Tid. Disse Ønsker ere ikke blevne opfyldte, uagtet de ere overmaade beskedne, og det, hvorpaa de gaa ud, findes i andre Lande, saa at der ikke kan være nogen virkelig Hindring for at gennemføre dem. Jeg skal saaledes eksempelvis først nævne Returbilletter, som man tidligere har haft her i langt større Grad, end efter at de sjældneste Jernbaner ere blevne Statsbaner. Der kan altsaa neppe være Noget til Hinder for at vende tilbage til den tidligere Tilstand. Det er et almindeligt Ønske, at man kan staa af undervejs; det kan man alle Vegne i Udlandet, men det kan man ikke her. Det er naturligt, at man haaber, at den ærede Minister vil hjælpe til, at det